

EL SEGLE DE LAS LLUMS

A li tenim el peu al coll! ¡Ja d' aquí poch's dias farà olor de ranci com tot lo vell, com tot lo passat, com tot lo que no presenta l' encís de la novetat y frescura!

¡Pobre Segle XIX tant vanitós y presumit! ¡Arriivar á la condició de trasto inútil que se l' entefora á las golfas, y mirarse prosterगत á la *reserva*, ni més ni menos que aquells segles *del temps de la picó* que ell mirava de regull y tant menyspreuhava! La cosa es llastimosament trista, y crech que farían bé de penjarse d' una farigola tots els caps entenebrats que en llur orgull se deyan *homes del segle*. Mort aquest ¿quin pito tocarán en l' esdevenidor?

De bulla prou n' ha mogut; d' engre-himent prou n' hi sobrava; mes jo 'm penso que si sos mérits y virtuts s' habian de pesar en balansa de químich y no ab las balansas dels botiguers trape-llas que ell fomentá, protegí y *moralisá*, cert estich de que tota la fama del Segle XIX se reduhiria al pes lilegítim d' un brí de palla.

Perque dels descubriments científichs ab que s' empolayna, 'ls segles anteriors li poden reclamar lo més costós y meritori, que son els fonaments, y 'ls que vindrán presumeixo que en la febra d' anar lluny y depressa l' han de deixar petit, petit, petit com un grá de mill.

Sols dos activitats li son verament propias: La de confóndreho tot, y la de escampar en tot y per tot el vici de degeneració.

Ell ha confós las classes, las costums, els pobles, las ideas, el llenguatje, lo lle-gítim ab lo falsificat, lo licit ab lo il·lícit, de modo y manera, respecte al últim punt, que un se torna tarumba per co-neixer lo que es bò ó dolent, ¡sobre tot si s' encatarina llegint diaris!

Ha degenerat las rassas, que avuy necessitan oli y més oli de fetge de bacallá per fer la viu viu; ha degenerat els caràcters, dels que ja no se 'n trova sino en un petit raconet del Africa del Sud; ha degenerat els sentiments, l' autoritat, las vinyas, els perfums, las virtuts, la dignitat, els aliments, las conciencias, la llangonissa de Vich, tot, tot, tot en una paraula.

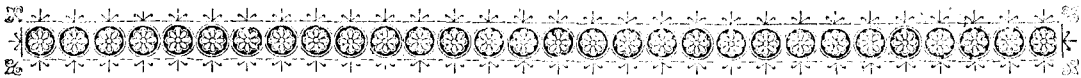
¡Que redimonxi: Si fins els mixtos, la creació que més l' enorgullia, la que li procurá 'l nom de *Segle de las Llum's*, quan ne donava un bagul per menos de dos quartos, han degenerat tant á última hora que son fumosos, humits, dolents, cars y... no s' encenen!

En aixó ha estat de pega, però pega justa y merescuda per un baladrer toca-timbals que no ha respectat res, que s' ha burlat de tot y tot ho ha combatut, prenent modificar á Deu, á la Societat y á las aspiracions humanas enmotllant-ho dintre d' un ideal nou.

Cosa que ha lograt en cert modo, per-que 'l Deu y las aspiracions del home y de la Societat al morir el Segle XIX casi bé se reduexen á un sol ideal:

¡La pesseta!

SEBASTIÀ SANS Y BORI.

Una nit de Nadal

MAMÁ ¿quant será el día dels Reys? —preguntava en Jaumet á la Llu-cia, sa mare, que sentada al costat del lletet ahont aquell jeya contemplava ab

esglay la petja que 'n la riallera carona del nen anava deixant una d' aquestes enfermetats tant comunes á la infantesa. —¿Quant serém als Reys, mamá?—torná á preguntar en Jaumet.